

Eszteró István

Rekordok

*Rekordok nyara, dőlnek napraforgó
délelőttől eperbuggyantó delelőkön
túl túlélő estéig a gyermek-, felnőtt-,
öregkor emlékezetes csúcsai, Celsius,
Fahrenheit skálán mért velőt forraló,
lélegzetelállító forróság, házban
szinte harminc, hiába klíma, léghuzat,
zuhany, videó befagyott Niagarával,
eredben erdőtűz lobog, ehhez képest
régi szerelem nagy tüze smafu, milyen
volt szökesége hétköznapi kérdés,*

*levélre harmat, égi máglyára eltévedt
esőcsepp se jut, fejvesztve rohan
a reggeli gond, dolgát ne feledje,
el kell látni, meg kell oldani, tenni,
venni, élni, halni sincs idő, lángot fújó
artista gyújtja fel a körutak karikáit
tigrisszemű járművek előtt, nyomod
követ a megoldadt járdán, mintha
Pompejiben volnál időutazó, de*

*mesterséges intelligencia is tudója,
globális felmelegedés ide, idegborzoló
ideológiák oda, háború van most
a nagyvilágban, hidegfejű önjáró
lövedék célozza meg a legmagasabb
halálhozamot, vérfagyasztó rekordok*

*retorziója zajlik Fahrenheit, Celsius stb.
emberi fokbeosztáson mérhetetlenül.*

A méh imája

*Láttad alkonyatkor levélen pihenni?
Röpke élete végén már haza se
tér, ne legyen ház terhe bánatos
méhbalzsamozás, virradatig
zsongó virrasztás, késő méltatása
kiskanálnyi napraforgó-, akác-,
hársfavirág, mézontófű ihletű
életműsorozatának, előretolt
fullánkhelyőrségi hősiességének,*

*ne nőjön királynői udvartartás
költségvetése, ha riszáló bokázás,
körtánc, hártzarezzentő ölelkezés,
nektárszívó csókgyönyör ideje
dívik, ha légi lagzira pántlikáznak
fel pipacspollenes piperepakkot,
s kalákában kaptári hajlék nő íziben.*

*Egy kosárka nászajándékot ízület-
roppantó nekirugaszkodással röpít
még el szürkület előtt halványlila
nyoszolyájukig. Már heves huzat
húzza álommézes lépre, de visszeres
csápjait még összekulcsolva döng
imát jegybéli mátkapár szerelmes
légörvényt mámorító szárnyalásáért...*

*mikor elhal a harangvirág harangja,
pár perc, pillanat, és ez az útszéli
sáros bogáncs, a Carduus acanthoides
nevezetű nemzetközi reptér felbocsájtja
a zümmögő úrkert méhkasa felé, hol
világó kelyhekben porozhat örökéletet.*

Senki földjén

*Ha hajnal toloncol ki álomországából,
ámítom magam, visszatállok még,
de nyom, nyomdok, utalás, hirtelen
sehol semmi, erről a senki földjéről*

*kéne leszokni, hol gyerekkorom első
kiskutyája menekül hóhéraitól, egy
másiknak neve is követ, nem Szíriusz-,
Pluto-, csak Picinek hívtuk akkor is,
mikor már sárga bozontú lobogássá*

*serdült, tanya mindeneként terelt
hízót, tehenet, csibét is, eget ugatva
dülön keresztül úzótt ragadozó héját,
megugratott konyhánkig masírozó
szovjet katonát, parazita adó- s kvóta-*

*szedőket, szűkülő lélekkel búcsúzott,
ujjongott hazatérőnek, a traktort is
körülcsholta este, ha havonta pár
hordó gázolajért szekereztünk hajdan
rajonnak datált Dettáig, lovak előtt
nyargalt, de eb kozmoszt vizslatva
se bolyongott el kerékvágás csillag-
pályájától, csak léte alkonyán, láttuk*

*útmente senki földjén, bokrok közt
bóklászni, tarlón tallózni, szántáson,
míg horizontra gördült napkorongba
lobbant, kanyar után kihunyt hűség-
foltja, vonzotta tán az ég aljára vetült
madárszárnyalás, vagy földöntúli*

szimata lelt nyúliramú álomnyomokra.

VIRÁNYI - WEISS 2024